

Sygn. akt VIII Gz 198/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

Sędziowie:

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2014 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na pkt 2 postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin -Centrum w Szczecinie z dnia 29 maja 2014 r. sygn. akt X GNc 870/14

postanawia:

I. oddalić zażalenie;

II. zasądzić od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 maja 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt X GNc 870/14 umorzył postępowanie (pkt I); zasądził od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II) oraz nakazał zwrot od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie na rzecz powoda kwoty 246,01 zł tytułem opłaty sądowej (pkt III).

W uzasadnieniu wskazał, że przed wydaniem nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym powód w piśmie z dnia 14 kwietnia 2014 roku cofnął pozew powołując się na fakt zapłaty przez pozwanego w dniu 9 kwietnia 2014 roku kwoty dochodzonej pozwem. W związku z czym skuteczność cofnięcia pozwu nie jest uzależniona od udzielenia zezwolenia przez stronę pozwaną. Skuteczne cofnięcie pozwu przez powoda uzasadnia umorzenie postępowania w niniejszej sprawie (art. 355 § 1 k.p.c.).

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że powód wniósł w dniu 2 kwietnia 2014 r. pozew przeciwko pozwanej o zapłatę 20.584,00 zł. Oświadczenie o cofnięciu pozwu nastąpiło wskutek wpłaty dokonanej przez pozwaną już po dacie wytoczenia powództwa. W takim wypadku pozwana jest stroną przegrywającą spór w całości. W orzecznictwie przyjmuje się, że stroną pozwaną, która w toku postępowania spełniła dochodzone od niej świadczenie, wymagalne w chwili wytoczenia powództwa uważa się za stronę przegrywającą sprawę. Niezbędne koszty powoda zamknęły się w kwocie 2417,00 zł (2.400 zł - koszty zastępstwa procesowego zgodnie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, 17 zł – koszty opłaty skarbowej)). Wobec umorzenia postępowania zasądzono od pozwanej na rzecz powoda ww. kwotę.

Zwrot opłaty sądowej zarządzono po myśli art. 79 ust. 1 pkt b ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Pozwana wniosła zażalenie na powyższe postanowienie zaskarżając je w pkt 2 oraz zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania które miały wpływ na wynik sprawy, mianowicie:

- art. 203 § 3 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, co skutkowało tym, że strona pozwana została pozbawiona możliwości złożenia wniosku o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego;

- art. 101 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie wynika, że pozwana nie dała powodów do wytoczenia powództwa i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę pkt 2 zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu wskazała, że Sąd pozbawił stronę pozwaną możliwości złożenia wniosku o zasądzenie do powoda zwrotu kosztów procesu poprzez niezawiadomienie pozwanej o cofnięciu powództwa przez powoda. Tymczasem w ocenie pozwanej w niniejszej sprawie wystąpiły okoliczności, które uzasadniają zastosowanie art. 101 k.p.c.

Pozwana wskazała, że w odpowiedzi na wezwanie powoda do zapłaty wystąpiła z prośbą o zakończenie sprawy w sposób ugodowy i rozłożenie należności na raty. Powódka jednakże nie odpowiedziała na powyższe stanowisko pozwanej i w dniu 12 marca 2014 r. wezwała ją do wykupu weksla opiewającego na kwotę 20.583,54 zł wskazując, że wykupu weksla można dokonać w dniu 19 marca 2014 r. w kancelarii adwokackiej. W wezwaniu nie wskazano jednakże konkretnej godziny, a obecna na miejscu osoba reprezentująca pozwaną o godz. 18.00 nie zastała nikogo w lokalu. Dodała ponadto, że jej pełnomocnik kontaktował się z pełnomocnikiem strony powodowej z informacją o tym, że zamierza uregulować dług, przy czym prosi o wcześniejsze wysłanie weksla na adres e-mail celem ustalenia poprawności wypełnienia weksla i weryfikacji kwoty tam wskazanej. Dopiero jednak w dniu 2 kwietnia 2014 r. pozwana przesłała skan weksla, a w dniu 4 kwietnia 2014 r. numer rachunku bankowego. Pozwana niezwłocznie po otrzymaniu informacji o numerze rachunku bankowego dokonała zapłaty zaległej należności. Powyższe w ocenie pozwanej świadczy o nierzetelnym postępowaniu powódki. Powódka bowiem nie była obecna w miejscu wskazanym do wykupu weksla oraz zwlekała z przesłaniem jego skanu. Oznacza to zatem, iż powódka nie dążyła do rzeczywistego zaspokojenia swojej wierzytelności ale do wszczęcia procesu sądowego celem uzyskania kosztów sądowych.

W odpowiedzi na zażalenie powódka wniosła o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wskazać należy, że Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu Rejonowego o tym, że w niniejszej sprawie to strona pozwana winna zostać obciążana kosztami procesu. Trafności rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji nie mogły zmienić zarzuty i wnioski zażalenia.

Zgodzić się trzeba ze skarżącą, iż Sąd Rejonowy nie doręczył jej wniosku powoda zawierającego oświadczenie o cofnięciu pozwu, niemniej jednak wadliwość ta nie miała wpływu na treść orzeczenia. Na uwzględnienie nie mogło bowiem zasługiwać stanowisko pozwanej o tym, że w niniejszej sprawie powinien znaleźć zastosowanie art. 101 k.p.c., a co za tym idzie, że to strona powodowa, nie zaś pozwana, winna zostać obciążona kosztami procesu.

Wbrew twierdzeniom zażalenia nie sposób jest uznać, że pozwana nie dała powodu do wytoczenia powództwa. Pozwana w tym zakresie powołała się na podjętą przez siebie próbę ugodowego załatwienia sporu oraz przedstawiła

twierdzenia o braku sprecyzowania przez powoda w wezwaniu do wykupu weksla godziny mającego odbyć się w tym celu spotkania, numeru rachunku bankowego oraz nieprzedstawienia skanu weksla.

Odnosząc się do tego podnieść należy, że z treści pisma z dnia 24 lutego 2014 r. faktycznie wynika, iż pozwana złożyła powodowi propozycję rozłożenia zadłużenia na raty. Wskazać jednakże należy, że pozwana nie przedstawiła konkretnych warunków spłaty zadłużenia, nie wskazała bowiem terminów spłat poszczególnych rat, ograniczając się jedynie do podania ich ilości (k. 33). Słusznie ponadto powód podniósł, że pozwana nie uregulowała na poczet zadłużenia jakiegokolwiek kwoty. Trudna jest zatem w tych okolicznościach przyjąć, że pozwana faktycznie przejawiała wolę spłaty.

Co się zaś tyczy braku wskazania przez powoda w wezwaniu do wykupu weksla konkretnej godziny podnieść trzeba, że pozwana mogła chociażby telefonicznie ustalić kiedy ma stawić się celem wykupu weksla, czego jednak nie uczyniła. Wskazać przy tym należy, że powód wyjaśnił, że kancelaria radcy prawnego, w której to miało dojść do wykupu weksla, jest czynna od godziny 9-17. Tym samym stawienie się przez pracownika pozwanej w tej kancelarii o godzinie 18.00, która to wizyta nie została poprzedzona wcześniejszym uzgodnieniem z pełnomocnikiem powoda, sprzeciwia się przyjęciu, że podjęte przez pozwaną działania rzeczywiście zmierzały do uregulowania zobowiązania.

Także twierdzenia pozwanej o braku wskazania numeru rachunku bankowego na który ma nastąpić zapłata celem wykupu weksla czy też nie przedstawienie skanu weksla nie pozwala na przyjęcie, jak to sugeruje pozwana, że powódka swoim nierzetelnym działaniem uniemożliwiła jej zaspokojenie należności. Podnieść bowiem trzeba, że z treści wezwania do zapłaty z dnia 21 listopada 2013 r. wynika, że pozwanej był znany numer rachunku bankowego powódki (k. 32). Co się zaś tyczy braku przesłania skanu weksla podnieść trzeba, że w treści wezwania do jego wykupu sprecyzowano dokładną kwotę na jaką opiewa wystawiony weksel oraz datę płatności. Pozwana przy tym знаła wysokość swego zadłużenia wynikającego ze stosunku podstawowego, o czym świadczy wprost wezwanie do zapłaty z dnia 21 listopada 2013 r. (k. 32). Nie sposób jest więc przyjąć, że brak przesłania skanu tego weksla uniemożliwił pozwanej weryfikację kwoty w nim wskazanej.

Wskazać należy, że zaspokojenie należności powoda nastąpiło już po wytoczeniu przez niego powództwa. Jak wynika bowiem z daty stempla pocztowego pozew został wniesiony w dniu 2 kwietnia 2014 r. (k. 14), pozwana zaś uregulowała należność w dniu 9 kwietnia 2014 r. Wobec zatem spłaty zobowiązania wynikającego z weksla już wniesieniu pozwu słusznie Sąd pierwszej instancji uznał, iż to pozwana winna zostać uznana za przegrywającą sprawę. Pozwana pomimo wezwania do wykupu weksla nie spłaciła, przed wniesieniem pozwu, żądanej kwoty. W konsekwencji uznać należy, że wytoczenie przez powoda pozwu było niezbędnym do celowego dochodzenia jego praw i obrony.

Z tych też względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., oddalił zażalenie.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego, które powód wygrał w całości, oparto na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu § 12 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.